

המוחון. באומה שעיה פתוב בהיות הפקר. וכיוון שעברו הפוכים, נמצא הפקר. (בשותען רבeka דינים לא נמצאו).

אמר רבי יוסף, בהיות הפקר התחליל הקדוש ברוך הוא להתגלות בהר סיני. שנינו בהיות הפקר - כשהחזרה זכותו של אברם שפטות בו (בראשית יט) וישכם אברם בפкар.

ויהי קלת וברקים. אמר רבי אבא, קלת בתוב חסר. שני קולות שחזור להיות אחד. זה יוציא מזת רוח ממנים, וממים מרוחת. שניים מהם אחד, ואחד שהוא שניים. אמר רבי יוסף, קלת אחד, והוא קול גדול חזק שאינו פוסק לעולמים, הוא שפטות בו קול גדול ולא יסף, שהרי שאר הקולות פוסקים, ששנינו, בארבע תקופות בשנה הקול נפסק, ואז הדינים מתחזרים בעולם, וכך השפול בזאת אחר הקולות, לא נפסק לעולמים ולא עובר מקיים שלם ומה חזק שלו. שנינו, קול זה קול של הקולות, קול שכולל את כל שאר הקולות.

אמר רבי יהודה, אין קול אלא מצד רוח ומים ואש, וביקול (הפל) עוזה קול, ונכלל זה בבה, ועל זה פתוב קלת וברקים. אמר רבי יוסף, הינו מה שפטות (תהלים קלח) ברקים לפטר עשה. שלחת בעטרות, קשר של רחמים בחבה,

שלآل (שווקע) מצוים.

שנינו, רבי יהודה אומר, בצד הגבורה נתנה המתורה. אמר רבי יוסף, אם כן, היא קיתה בצד שמאל? אמר לו, החזרה לימיין, שפטות (דברים לא) מימינו אש דת למו, וכתווב ימוך ה' נאדרי בפה לנו. מצאנו שמאל שמחזר לימיין, והוא גבורה לשמאלו (ר' לימיין). וימין לשמאלו (ר' לימיין).

הפרק. ובין דעתערן פכבייא בקר אשתקה.
(נ"א דעתער בקר, דינן לא אשתקה)

אמר ר' יוסף, בהיות הפקר שארי קדשא בריך הוא לא אתגלאה בטורא דסני. תאנא, בהיות הפקר, פד אהער זכותה דאברם, דכתיב ביה (בראשית יט) וישכם אברם בפкар. יהי קלת וברקים, אמר רבי אבא, קלת כתיב חסר. תרין קלין דאהדרו לחדר, דא נפקא מן דא, רוחא ממיא. ומיא מרוחא. תרין דאינון חד, וחד דאיינו תרי.

אמר רבי יוסף, קלת חד, ואיינו קלא רברא תקיפא, שלא פסקת לעלמין, והוא דכתיב ביה (דברים ח) קול גדול ולא ישך דהא שאר קלין אהפסון, דתניא, בארכעה תקופין בשטא, שלא אהפסקת, יבדין דגין מתערין בעלמא. והאי שלא דכליל שאר קלין ביה, לא אהפסק לעלמין, ולא אהעבר מקויומא שלים ותוקפא דיליה. תאנא, הא קלא, קלא דקלין. קלא דכליל כל שאר קלין.

אמר ר' יהודה, לית קלא, אלא מסטרא דרוחא ומיא וואשא. ובקלא (ר' ובלא) עביד קלא, ואתכליל דא ברא, ועל דא כתיב קלת וברקים, אמר רבי יוסף, הינו דכתיב, (תהלים קלח) ברקים למטר עשה, שלחו בא בעוטרי, קטירא דרחמי בחיבתא, שלא (שקייע) שכיחו.

חנא, ר' יהודה אומר, בסטר גבורה, אוריתא אותייהיבת. אמר רבי יוסף, אי הבי בסטר שמאל לא הו. אמר ליה, אהדר לימיינא. דכתיב, (דברים לא) מימייננו אש דת למו. וכתיב (שמות טו) ימיך יי' נאדרי בפה וגוז. אשבחן שמאל לא אהצער לימיינא, וימיינא לשמאלו, הוא גבורה לשמאלו (ר' לימיינא).